

ЛОРЪЛ К. ХАМИЛТЪН ТЪРСЕЩИТЕ ОПРОЩЕНИЕ

Превод от английски: Зорница Цветкова, 2011

chitanka.info

Тук за пръв път за мен, Анита се появи на хартия. Гробището в тази история е базирано на гробището, където е погребана майка ми. Беше място, което добре познавах, защото баба ми, която ме отгледа, ме водеше често там. Предполагам е било неизбежно да пиша за мъртвите: в детството си бях преследвана от смъртта. Не истински призраци, а такива от смените и загубите. В този разказ Анита съживява мъртвите, което е всичко, което бях планирала тя да прави. Идеята, тя да бъде законен ексекютор на вампири, не ми хрумна, чак докато не бях на късен етап, пишейки първата книга. Първоначално тази история представляваше, какво мислех, че ще прави Анита — вдигането на зомбита. Колко щяха да са различни нещата, ако се бях придържала към оригиналния план. Без Жан-Клод, без Ричард, без кой знае какви други хора, освен Анита. Какъв пуст свят щеше да бъде, само с Анита и мен в него.

— Смъртта е много сериозно нещо, г-жо Фиске. Хората, преминали през нея, не са вече същите.

Жената се наведе, захлупвайки лице в шепи. Раменете ѝ тихо се разтресоха за няколко минути. Побутнах към нея още една кутия с носни кърпички. Тя слепешком ги напипа и вдигна поглед.

— Знам, че не можете точно да го върнете наобратно.

Тя изтри две сълзи, които се бяха изплъзнали и плъзнали надолу по безупречните скули. Дамската чанта, която тя стискаше толкова здраво бе от влечуго, за поне двеста долара. Аксесоарите ѝ — игла на ревера, обувки с висок ток, шапка и ръкавици — бяха всичките в черно, като чантата ѝ. Костюмът ѝ бе сив. Никой от цветовете не ѝ отиваше, но подчертаваха бледата ѝ кожа и празните ѝ очи. Тя бе от онзи тип жени, които ме караха да се чувствам прекалено ниска, прекалено смугла и ме оставяха със странното желание да отслабна с още няколко килограма. Ако не беше така истински потресена от мъката, нямаше да я харесам.

— Трябва да говоря с Артър. Това е съпругът ми... беше съпругът ми — тя пое дълбоко въздух и опита отново. — Артър почина внезапно. Масивен инфаркт. — Тя деликатно се издуха в кърпичката. — В семейството му има история със сърдечните заболявания, но той винаги толкова се грижеше за себе си — тя завърши с влажно хлъцване. — Искам да се сбогувам с него, г-це Блейк.

Усмихнах се успокояващо:

— Всички имаме недоизказани неща, когато смъртта дойде така внезапно. Но не винаги е добре да вдигнем мъртвите и да им ги кажем.

Сините ѝ очи се взираха настойчиво зад филм от сълзи. Щях да я разубеждавам както разубеждавах всеки от клиентите си, но тази тук щеше да го направи. Имаше особено изражение в очите ѝ, което показваше, че е сериозна.

— Има известни ограничения в процеса. — Шефът ми не ни позволяваше да показваме диапозитиви или снимки или да даваме цветущи описания, но трябваше да казваме истината. Една добра снимка на разлагащо се зомби би изпратило повечето от клиентите ми, бягащи с писъци.

— Ограничения?

— Да, можем да го върнем. Дойдохте при нас навреме. Това помага. Бил е погребан само преди три дни. Но като зомби, съпругът ви ще има само ограничен контрол над тялото и ума си. И с течение на дните, той само ще се влошава, няма да става по-добре.

Тя застана много изправена, сълзите изсъхнаха на лицето ѝ:

— Надявах се да може да го върнете като вампир.

Постарах се задържа изражението си непроменено:

— Вампирите са незаконни, г-жо Фиске.

— Един приятел ми каза, че... тук може да го направите — тя завърши набързо думите си, оглеждайки лицето ми.

Усмихнах се с най-добрата си професионална усмивка:

— Не се занимаваме с вампири. А дори и да го правехме, не можете да превърнете обикновен труп във вампир.

— Обикновен?

Много малко от посетителите ни имаха дори и бегла идея, колко редки бяха вампирите и защо.

— Починалият трябва да е бил ухапан от върколак, вампир или друго свръхестествено същество приживе. Да бъде погребан в неосветена земя е от полза. Съпругът Ви, Артър, никога не е бил ухапан от вампир през живота си, нали?

— Не — тя почти се разсмя, — но веднъж го ухапа йоркширският ми териер.

Усмихнах се, окуражаващо на промяната в настроението ѝ:

— Това няма да е от голяма полза. Съпругът ви може да се завърне като зомби или изобщо да не се завърне.

— Съгласна съм на този вариант — тихо каза тя, напълно сериозна и неподвижна.

— Трябва да ви предупредя, че повечето семейства са съгласни с препоръките, че зомбитата трябва да бъдат упокоени след известно време.

— Защо?

Защо? Виждала съм щастливото семейство, прегръщащо любимия човек, когото са били загубили. Виждала съм същото семейство погнушено, ужасено как връща разлагащия се труп, за да бъде упокоен. Усмивнатият роднина, превърнал се в разпадащ се ужас.

— Какво точно искате да прави Артър, когато бъде съживен?

Тя погледна надолу и накъса поредната кърпичка:

— Искам да се сбогувам с него.

— Да, г-жо Фиске, но какво искате той да направи?

Тя замълча за няколко минути. Реших да я насоча:

— Например, една жена дойде, искайки съпругът ѝ да бъде съживен, за да може да си направи застраховка живот. Казах ѝ, че повечето застрахователни компании не биха застраховали ходещите мъртви. — Тя се усмихна на последното. — А именно така би се завърнал Артър — като ходещ труп.

Усмивката ѝ помръкна и отново се просълзи:

— Искам Артър да ми прости. — Тя скри лице в длани и изхлипа. — От няколко месеца му изневерявах. Той разбра за това, получи инфаркт и умря. — Тя сякаш получи сили от думите си и сълзите ѝ намаляха. — Разбирате, че трябва да разговарям с него за последно. Трябва да му кажа, че го обичам, само него. Искам Артър да ми прости. Той ще може ли да го направи като... зомби?

— Останала съм с впечатление, че мъртвите са много опрощаващи спрямо живите, когато са починали от естествена смърт. Съпругът ви ще има достатъчно мисловна дейност, за да може да говори. В началото ще бъде на себе си. С всеки изминал ден, той ще губи паметта си. Ще започне да се разпада — първо интелектуално, после физически.

— Да се разпада?

— Да, бавно, но все пак, той е мъртъв.

Роднините не вярваха напълно в това, че прясното зомби не е живо. Да осъзнаваш логически, че някой, който се усмихва и говори, е ходещ труп, е едно. Съвсем различно е в емоционален аспект. Но с течение на времето, те започваха да вярват, когато той или тя започваше да прилича на ходещ труп.

— Значи е временно?

— Не съвсем. — Станах от бюрото и седнах до нея. — Той вероятно би могъл да остане вечно като зомби. Но физическото и интелектуалното му състояния ще се влошават, докато не стане нищо повече от автомат в раздърпана плът.

— Раздърпана... плът — прошепна тя.

Докоснах ръката ѝ:

— Знам, че изборът е труден, но това е реалността. — Раздърпана плът дори не описваше достатъчно проблясъкът на бели кости в гниещата плът, но това е терминът, който шефът ми ни позволяваше да използваме.

Тя стисна ръката ми и се усмихна:

— Благодаря, че ми казвате истината. Аз все пак желая да върнете Артър. Дори и да е само колкото да можем да си разменим няколко думи.

Значи щеше да го направи, както бях предположила:

— Значи не го искате за седмици или дни, а само колкото да поговорите.

— Така мисля.

— Не искам да ви притискам, г-жо Фиске, но трябва да знам преди да насрочим уговорката. Разбирате ли, отнема повече енергия да вдигнеш, а след това упокоиш, в директна последователност. — Ако го вдигнеш и упокоеше достатъчно бързо, г-жа Фиске може би щеше да запомни само най-добро от Артър.

— О, разбира се. Ако е възможно бих желала да поговорим с него за няколко часа.

— Тогава е най-добре да го заведете у дома, поне за вечерта. Бихме могли да насрочим връщането му за утре вечер. — Щях да настоявам за бързо упокояване. Не смятах, че г-жа Фиске би могла да гледа как съпругът ѝ гние пред очите ѝ.

— Това звучи добре. — Тя пое дълбоко въздух. Знаех какво се кани да каже. Изглеждаше толкова смела и решителна. — Искам да съм там, когато го вдигате.

— Присъствието ви е наложително, г-жо Фиске. Виждате ли, зомбито няма своя собствена воля. Съпругът ви отначало ще може да мисли самостоятелно, но с течение на времето, на зомбито ще му е много трудно да взима решения. Човекът, или хората, които са го съживили ще имат контрол върху му.

— Вие и аз?

— Да.

Тя пребледня още повече, стягайки хватката си.

— Г-жо Фиске? — Донесох ѝ чаша вода. — Пийте бавно. — Когато тя изглеждаше по-добре, я попитах — Сигурна ли сте, че сте готова за тази вечер?

— Трябва ли да донеса нещо?

— Костюм от дрехите на съпруга ви ще е от полза. Може би любим предмет, шапка, трофей, които да му помогнат да се ориентира. Останало ще донеса аз. — Поколебах се, защото лицето ѝ отново си възвръщаше цвят, но трябваше да я подготвя — Ще има кръв на церемонията.

— Кръв — гласът ѝ бе само задъхан шепот.

— От пиле, аз ще го донеса. Освен това ще трябва да намажем лицата и дланите си с помада. Тя слабо блещука и мирише доста странно, но не неприятно. — Щеше да последва редовният въпрос.

— За какво ни е кръвта?

Отговорих ѝ с редовния си отговор:

— Ще поръсим част от нея по гроба и част по нас.

Тя внимателно преглътна, изглеждайки леко посивяла.

— Можете да се откажете сега, но не и по-късно. Веднъж платите ли капарото, не можем да ви го върнем. А започне ли веднъж церемонията, е много опасно да бъде прекъснат кръга.

Тя погледна надолу, замислена. Това ми хареса. Повечето, които веднага се съгласяваха, ги беше страх след това. Смелите винаги мислеха преди това.

— Да — тя прозвуча много уверено. — За да се помиря с Артър, бих го направила.

— Браво на вас. Какво ще кажете за тази вечер?

— Около полунощ — добави тя с надежда.

Усмихнах се. Всички смятаха, че полунощ е идеалното време за вдигане на мъртвите. Всичко, което бе необходимо бе да бъде тъмно. Някои хора отдаваха голямо значение на някои фази на луната, но за мен никога не са били необходими.

— Какво ще кажете за девет часа?

— Девет?

— Ако нямате нищо против. Имам още две уговорки за тази нощ и в девет съм свободна.

Тя се усмихна:

— Тогава е добре.

Ръката ѝ трепереше, докато подписваше чека за половината от сумата, другата част трябваше да бъде платена след съживяването.

Стиснахме си ръцете и тя каза:

— Наричайте ме Карла.

— Аз съм Анита.

— Ще се видим в девет на гробището „Уелингтън“.

Довърших вместо нея:

— Между две големи дървета и срещу единствения хълм.

— Да, благодаря — тя се усмихна неестествено и си тръгна.

Позвъних на рецепцията ни:

— Мери, графикът до края на седмицата е запълнен и няма да посрещам повече клиенти поне до следващия вторник.

— Ще се погрижа за това, Анита.

Облегнах се в стола си и се насладих на тишината. Три съживявания за една нощ бе лимита ми. Тази вечер всичките бяха рутинни, или почти такива. За първи път щях да вдигам учен-изследовател. Тримата му колеги не можеха да разчетат бележките му, а крайният им срок, или по-скоро краят на бюджета им, наближаваше. Така че скъпият д-р Ричард Норис щеше да се завърне от мъртвите, за да им помогне. Те бяха насрочени за полунощ.

В три на следващата сутрин щях да се срещна с овдовялата г-жа Стийнър. Тя искаше съпругът ѝ да изясни някои кофти детайли в завещанието си.

Да бъдеш аниматор не предлагаше особено много нощен живот, шегата настрана. Следобедите бяха изпълнени със срещи с клиенти, а вечерите — вдигайки мъртвите. Макар и малцината от нас да бяхме особено популярни на определен тип партита — онзи тип, където домакинът обича да се хвали колко много знаменитости познава, или още по-зле, типът, на който всеки просто те зяпа. Аз мразя да бъда изложена на показ и отказвам да ходя по партита, ако не бъда заставена. Шефът ни обича да ни държи под погледа на обществото, за да разсее слуховете, че сме вещици или таласъми.

На партитата сме жалка гледка. Всички аниматори се скупчват, говорейки за работа като група лекари. Но лекарите не ги наричат „вещица“, „чудовище“, „кralица на зомбитата“. Малко хора се сецат да ни наричат „аниматори“. За повечето сме черен хумор. „Това е Анита. Тя прави зомбита и не говоря за напитката^[1]“ После следва всеобщ смях, а аз се усмихвам учтиво и знам, че ще си тръгна по-рано.

Тази вечер нямаше парти, за което да се притеснявам, само работа. Работата ми беше свързана със сила, магия, странен тъмен импулс да вдигнеш повече, отколкото ти плащат да направиш. Тази нощ щеше да е безоблачна, осветена от луната, със звезди: можех да го почувствам. Ние бяхме различни, привлечени от нощта, без страх от смъртта и многото и форми, защото я харесвахме.

Тази нощ щях да съживявам мъртвите.

Гробището „Уелингтън“ бе ново. Всички надгробни плочи бяха с почти еднакви размери, квадратни или правоъгълни, и издигащи се в нощта в почти идеални редици. Млади дървета и перфектно подстригани вечнозелени храсти ограждаха чакълена аляя. Луната светеше силно и високо в небето, къпейки сцената ясно, макар и мистериозно, в сребристо и черно. Само няколко огромни дървета бяха пръснати из местността. Изглеждаха не на място в цялата тази новост. Както бе казала Карла, само две от тях никнеха едно до друго.

Алеята излизаше на открито и обикаляше хълма. Възвишението от покрита с трева пръст очевидно бе изкуствено създадено — така

кръгло, ниско и заоблено. Три други алеи водеха до него. На късо разстояние по западната алея се издигаха две големи дървета. Докато колата ми хрущеше по чакъла, можех да видя някой облечен в бяло. Проблясъкът на оранжево бе от кибритена клечка, а червеникавата точка бе от запалването на цигара.

Спрях колата, препречвайки алеята, но малко хора с честни намерения посещаваха гробищата през нощта. Карла ме бе изпреварила — много необичайно. Повечето клиенти искаха да прекарат възможно най-кратко време близо до гроб през нощта. Закрачих към нея, преди да разтоваря оборудването си.

В краката ѝ имаше множество изгорели цигари, подобни на топчести, бели буболечки. Трябва да бе стояла тук в мрака от часове, чакайки да съживя зомбито. Тя явно се самонаказваше или идеята ѝ допаднаше. Нямаше как да знам кое от двете.

Роклята ѝ, обувките, дори чорапогащникът ѝ бяха бели. Сребърни обеци проблеснаха на лунната светлина, когато тя се завъртя към мен. Беше се облегнала на едно от дърветата и черния му ствол подчертаваше белотата ѝ. Тя само завъртя глава, когато се приближих до нея.

Очите ѝ изглеждаха сребристосиви на светлината. Не можех да разгадая изражението на лицето ѝ. Не беше мъка.

— Красива нощ, нали?

Съгласих се с нея:

— Карла, добре ли си?

Тя ме изгледа с ужасно спокойствие:

— Чувствам се много по-добре, отколкото следобеда.

— Много се радвам да чуя това. Нали не си забравила да донесеш дрехите и личните му вещи?

Тя посочи към тъмен вързоп до дървото.

— Добре, ще разтоваря колата.

Тя не предложи да ми помогне, което не бе необичайно. През повечето време ги спираше страха. Осъзнах, че „Омега“-та ми бе единствената кола, в полезрението ми.

Извиках тихо, но звукът достигаше далеч в летните нощи:

— Как стигна до тук? Не виждам кола.

— Наех такси, чака ме до портата.

Такси. С удоволствие бих видяла лицето на шофьора, който я е оставил при портата на гробището. Трите черни пилета кудкудякаха в клетката си на задната седалка. Не беше задължително да са черни, но само такъв цвят намерих за тази вечер. Започвах да си мисля, че снабдителят ми с птици имаше чувство за хумор.

Артър Фиске бе починал съвсем наскоро, така че от багажника извадих само буркан с домашноприготвена помада и мачете. Помадата бе мръснобяла със зеленикав отблясък. Блещукащите частици бяха гробищна плесен. Нямах да откриете такава в това гробище. Растеше само на гробища на поне сто години. Помадата съдържаше също и задължителните паяжини и други неприятни неща, плюс билки и подправки, за да прикрият миризмата и да подпомогнат магията. Ако изобщо беше магия.

Намазах надгробния камък с нея и повиках Карла:

— Твой ред е, Карла.

Тя забодя фасата на цигарата си и се приближи, заставайки пред мен. Намазах лицето и ръцете ѝ и ѝ казах:

— Застани точно зад надгробния камък през цялото възкресяване.

Тя зае мястото си без да промълви и дума, докато аз си слагах от помадата. Боровия аромат на розмарин за памет, канела и карамфил за предпазване, градински чай за мъдрост, лимонова мащерка, която да спои всичко, сякаш проникваше в самата кожа.

Извадих най-едротото пиле и го взех под мишница. Карла стоеше, където я бях оставила, гледайки надолу към гроба. Беше цяло изкуство да обезглавиш пиле само с две ръце.

Застанах в основата на гроба, за да убия пилето. Първата му артериална кръв блисна върху гроба. Изпръска вехнешите хризантеми, рози и карамфили. Стрък бели гладиולי потъмня. Тръгнах в кръг, ръсейки с кръв докато се движех, очертавайки кръг от стомана с мачетето. Карла затвори очи, когато кръвта пръсна върху ѝ.

Намазах кръв и по себе си и оставих все още тръпнещото тяло върху купчината цветя. После отново се изправих в основата на гроба. Вече бяхме затворени в кръгът от кръв, сами, заедно с нощта и мислите си. Карла пребели очи към мен, когато започнах да нареждам:

— Чуй ме, Артър Фиске. Призовавам те от гроба. С кръв, магия и стомана, призовавам те. Вдигни се, Артър, ела при нас, ела при мен,

Артър Фиске.

Карла се присъедини към мен, както трябваше да направи:
— Ела при нас, Артър, ела при нас, Артър. Артър, вдигни се.
Викахме името му с неспирно извисяващи се гласове.

Цветята потрепериха. Купчината се изду напред и пилето се плъзна настрани. Длан се изкопчи навън — призрачно бяла. Последва я още една и гласът на Карла я предаде. Тя започна да се придвижва покрай надгробния камък, за да коленичи в ляво от издигащата се купчина. По лицето ѝ имаше такова удивление, дори възхита, докато призовавах Артър Фиске от гроба му.

Ръцете бяха вече навън. Виждаше се горната част от тъмнокоса глава, но темето бе единственото непокътнато. Балсаматорът бе дал най-доброто от себе си, но Артър трябвало да бъде в затворен ковчег.

Дясната част от лицето му я нямаше, била е отнесена. Голи, бели кости проблясваха в челюстта и черепа му и сребристи парчета жица, където костите е трябвало да бъдат завързани една за друга. И въпреки това не бе лице. Носът представляваше празни дупки — голи и бели. Кожата бе разкъсана и подрязана, за да не изглежда толкова зле. Лявото око се въртеше бясно в оголената си орбитата. Виждах езика да се движи сред счупените зъби. Артър Фиске с мъка излизаше от гроба.

Опитах да запазя спокойствие. Може би беше станала грешка:

— Това ли е Артър?

Дочух задъхания ѝ шепот:

— Да.

— Това не е инфаркт.

— Не — гласът ѝ вече беше спокоен, невероятно нормален. —
Не, застрелях го от упор.

— Убила си го и ме накара да го възкреса.

Артър имаше проблеми с освобождаването на краката си и аз се затичах към Карла. Опитах се да я повдигна на крака, но тя не помръдваше.

— Ставай, ставай, проклетие, той ще те убие!

Следващите ѝ думи бяха много тихи:

— Ако такова е желанието му.

— Господ да ми е на помощ, самоубийство.

Принудих я да гледа към мен, вместо в нещото в гроба:

— Карла, убитите зомбита винаги първо убиват убицеца си, винаги. Няма прошка, такава е правилото. Не мога да го контролирам, докато не те убие. Трябва да бягаш, веднага.

Тя ме видя, мисля, че разбра, но каза:

— Това е единственият начин да се освободя от вината. Ако той ми прости, ще съм свободна.

— Ще си мъртва!

Артър се бе освободил и седеше върху прекършените, омазани с пръст цветя. Щеше да му отнеме малко време, за да се организира, но не прекалено дълго.

— Карла, той ще те убие. Няма да получиш прошка. — Очите й плъзнаха отново обратно към зомбито и два пъти я зашлевих, много силно. — Карла, ще умреш тук, а защо? Артър е мъртъв, наистина мъртъв. Не искаш да умреш.

Артър се плъзна по цветята и се изправи несигурно. Окото въртящо се в орбитата си най-сетне ни забеляза. Макар и да нямаше много с какво да оформи изражение, по съсипаното му лице разчетох радост. Помръдна в усмивка, докато се заклатушка към нас, а аз започнах да я дърпам назад. Тя не се бореше с мен, но беше мъртва, неудобна тежест. Много е трудно да изтеглите някого, ако той не иска да върви.

Оставих я отново да се свлече на земята. Погледнах към непохватното, но устремено зомби и реших да опитам. Застанах пред него, спирайки го да достигне Карла. Призовах каквато и сила да притежавах и му проговорих:

— Артър Фиске, чуй ме, слушай само мен.

Той спря да се движи и се взря надолу в мен. Действаше, противно на всички правила, действаше.

Карла бе тази, която развали всичко. Гласът й, изричащ:

— Артър, Артър, прости ми.

Той се разконцентрира и се опита да се приближи към гласа й. Спях го с длан на гърдите му:

— Артър, заповядвам ти, не мърдай. Аз, която те възкресих, ти заповядвам.

Тя извика още веднъж. Само това му бе необходимо. Той разсеяно ме отхвърли от себе си. Глава ми се удари в надгробния камък. Не беше кой знае какъв удар, но за момент ме отстрани

напълно. Лежах в цветята и чувствах сякаш е важно да чувам как дишам.

Артър посегна към нея, бавно. Лицето му се присви и езикът му издаде тихи звуци, които може да бяха „Карла“.

Несръчните ръце погладиха косата ѝ. Той наполовина се свлече, наполовина коленичи пред нея. Тогава тя се дръпна уплашена назад.

Запълзях през цветята към тях. Тя нямаше да се самоубие с моя помощ.

Ръцете погалиха лицето ѝ, а тя се отдръпна, само на сантиметри. Съществуването запълзя след нея. Тя заотстъпва по-бързо, но той я следваше изненадващо бързо. Затисна я с тялото си и тя започна да пици.

Аз наполовина се покатерих, наполовина се влякох върху гърба на зомбито.

Ръцете запълзяха по тялото ѝ, докосвайки раменете ѝ.

Опитах. Задърпах го, опитвайки се да го откопча от нея. Зомбитата не са свръхестествено силни, независимо как ги представят медиите, но Артър приживе е бил едър, мускулест мъж. Ако можеше да почувства болка, можеше и да успее да го издърпам, но нямаше никакъв възможен начин да го разконцентрирам.

— Анита, моля те!

Ръцете се спряха на шията ѝ и стиснаха.

Открих мачетето, паднало на земята. Беше остро и нараняваше, но той не можеше да го почувства. Кълцах главата и гърба му. Той не ми обръщаше внимание. Дори и обезглавен, щеше да продължи да настъпва. Проблемът бяха ръцете му. Коленичих и се прицелих в предмишницата му. Не смеех да се доближа повече до лицето ѝ. Острието проблесна в сребристо. Стоварих го с цялата сила в гърба и ръцете ми, но ми трябваша пет удара, за да счупя костта.

Отделилата се ръка продължи да стиска, сякаш още бе закрепена. Хвърлих мачетето на земята и започнах да откопчвам един по един пръстите от шията ѝ. Отнемаше време. Карла спря да се бори. Изкрещях в яда и безпомощността си срещу него и продължих да освобождавам пръстите. Силните ръце продължиха да стискат, докато не се чу пукащ звук. Не рязкото чупене на молив като на ръка или крак, а пукане, като от кости смачквани една в друга. Артър

изглеждаше задоволен. Той се изправи от тялото. Всички изражения го напуснаха. Беше празен, чакащ заповеди.

Паднах назад в цветята, колебаеща се дали да заплача, да изкрещя или просто да побягна. Просто седях там и треперех. Но трябваше да направя нещо със зомбито. Не можех да го оставя да се разхожда наоколо.

Опитах се да му кажа да стои на място, но гласът ми се бе загубил. Очите му ме проследиха, докато се заклатушках към колата. Върнах се с шепя сол. В другата ръка гребнах от свежата пръст на гроба. Артър безизразно ме наблюдаваше. Застанах на външния ръб на кръга.

— Връщам те обратно на пръстта, от която дойде.

Хвърлих пръстта по него. Той се завъртя, за да ме гледа.

— Със сол те приковавам към гроба ти. — Солта прозвуча като суграшица върху костюма му. Изписах кръст с мачетето. — Със стомана те връщам обратно.

Осъзнах, че съм започнала церемонията, без да взема още едно пиле. Наведох се, за да вдигна мъртвото и го разрязах. Извадих все още топлите и кървави вътрешности. Те блестяха на лунната светлина.

— С плът и кръв ти заповядвам, Артър, върни се в гроба си и повече не се надигай.

Той легна върху гроба. Все едно бе легнал върху плаващи пясъци. Просто беше погълнат. С едно последно поместване на цветята гробът си беше както преди, почти.

Хвърлих изкорменото пиле на земята и коленичих до тялото на жената. Вратът ѝ се клатеше под съвсем леко неестествен ъгъл.

Изправих се и затворих багажника на колата си. Звукът сякаш отекина, прекалено силен. Във високите дървета сякаш бушуваше вятър. Листата шумоляха и шепнеха. Всички дървета изглеждаха като плоски, черни сенки, нищо не притежаваше обем. Всички звуци бяха прекалено силни. Светът се бе превърнал в едномерно картонено нещо. Бях в шок. Щеше да ме държи изтръпнала и в безопасност за известно време. Дали щях да сънувам Карла тази нощ? Дали щях да се опитвам да я спася отново и отново? Надявах се, че няма.

Някъде отгоре прехвърчаха ястреби. Писъците им долетяха тънки и злокобни, отекващи силно. Погледнах към тялото до гроба.

Белотата му вече изцапана с пръст. Толкова за другата половина от хонорара ми.

Качих се в колата, омазвайки с кръв волана и ключа. Трябваше да се обаждам по телефона: на шефа ми, на полицията и да отменя следващите ми уговорки. Тази нощ повече нямаше да вдигам мъртвите. Трябваше да отпратя таксито. Зачудих се колко ли е навъртял броячът.

Мислите ми се въртяха в тъпи, изплашени кръгове. Започнах да се треса, ръцете ми трепереха. Сълзите бликнаха горещи и яростни. Хлипах и крещях в уединението на колата ми. Когато можех отново да дишам без да се задушavam и ръката ми бе стабилна, превключих колата на скорост. Определено щях да виждам Карла и Артър тази нощ. Какво е един кошмар в повече?

Оставих Карла сама, с прошката на Артър, с единият ѝ крак, покрит от цветята на гроба му.

[1] „Зомби“ — популярен коктейл от плодови сокове, ликьор, ром и бренди. — Бел.пр. ↑

Преводът е направен по сборника разкази „Strange Candy“ от 2006 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.